

Тут вічна ніч. Але не та,
Що після стомленого світу
Клопітну землю обгорта
У ласці тихого привіту.
Тут вічна ніч. Вона не сни
Несе утішнії людині:
Землі занедбані сини
Помалу гинуть в домовині.
Замісто зірок золотих,
Ночей, і вроди, і принади,
В кутках далеких і страшних
Убогі блимають лампади,—
Неначе шабаш свій мерці
Сюди збирались святкувати
Й свої смердючі каганці
Де-де забули поховати
І розійшлись, і чутно стук
Глухий, зловісний в домовину...
Із всіх кутків могильний згук
Жаха незвичную людину...
Тут вічна ніч, тут повно вщерть
Страждання, розпачу і муки,
І звідусюди тільки згуки:
Стук-стук! тут ніч! стук-стук! тут смерть!

1906